

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 238/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu Ľuboša Szigetiho, zo sudcov Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti SAND, s. r. o., J. Hollého 645, Šastín-Stráže, IČO 36247561, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie konaním a postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 33/2015 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti SAND, s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti SAND, s. r. o., J. Hollého 645, Šastín-Stráže, IČO 36247561 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) konaním a postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 33/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že na okresnom súde bola 18. augusta 2015 podaná žaloba proti sťažovateľke ako žalovanej o zaplatenie finančnej sumy 13 671,30 € s príslušenstvom. V napadnutom konaní okresný súd 27. novembra 2015 vydal platobný rozkaz, ktorý sťažovateľka napadla 14. decembra 2015 odporom, v ktorom vzniesla námietku litispendencie a navrhla konanie zastaviť. Okresný súd uznesením z 30. júna 2016 (ďalej len „prvé uznesenie o prerušení konania“) prerušil konanie z dôvodu, že v tom čase prebiehalo na Okresnom súde Trnava konanie pod sp. zn. 25 Cbi 23/2014 (ďalej aj „súvisiace konanie“) na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti sťažovateľke ako žalovanej vyslovenia neúčinnosti dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok, medzi ktoré patrili aj pohľadávky, ktoré boli predmetom napadnutého konania vedeného na okresnom súde.

Okresný súd v napadnutom konaní uznesením z 21. júna 2018 (ďalej len „druhé uznesenie o prerušení konania“) druhýkrát prerušil konanie z dôvodu prebiehajúceho dovolacieho konania v súvisiacom konaní, ktoré bolo dôvodom prvého prerušenia napadnutého konania.

Uznesením z 18. júla 2019 okresný súd rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní, keďže dovolacie konanie v súvisiacom konaní na Okresnom súde Trnava bolo 24. januára 2019 právoplatne zastavené.

Okresný súd v napadnutom konaní uznesením č. k. 5 Cb 33/2015-152 z 10. januára 2020 rozhodol o zastavení konania z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania, a to prekážky už právoplatne rozhodnutej veci (prekážky *res iudicata*), vzhľadom na zistenie, že o nároku žalobcu uplatnenom v napadnutom konaní bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trnava v súvisiacom konaní.

Dňa 12. februára 2020 podal žalobca odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania, ktorým navrhol, aby odvolací súd uznesenie o zastavení konania zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Sťažovateľka podala 26. marca 2020 vyjadrenie k odvolaniu žalobcu.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že v napadnutom konaní boli porušené ňou označené práva, pretože ak konanie okresného súdu nie je právoplatne ukončené po viac ako 4 rokoch a 8 mesiacoch od podania žaloby, také konanie súdu je zjavne neefektívne a neúčinné a je možné ho označiť za konanie so zbytočnými priet'ahmi.

V posudzovanom prípade sťažovateľka nepodala sťažnosť v zmysle § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), pretože *«má za to, že v danom prípade využitie tohto prostriedku nápravy nemožno považovať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko z chronologického prehľadu úkonov súdu prvej inštancie vyplýva, že konajúci súd je v danej veci v podstate „činný“, keďže vydal viacero procesných rozhodnutí o prerušení konania a o pokračovaní v konaní a napokon po vyše 4 rokoch a 4 mesiacoch vydal rozhodnutie o zastavení konania, avšak vzhľadom k aktuálnemu stavu konania je možné podľa názoru sťažovateľky konštatovať, že vykonané úkony súdom neboli dostatočne efektívne a účinné, keďže ani po 4 rokoch a 8 mesiacoch vedenia súdneho konania sťažovateľka nedisponuje v tejto veci právoplatným rozhodnutím.*

... podanie predmetnej sťažnosti v zmysle zákona o súdoch by sa v danom prípade celkom „minulo“ účinkom, keďže je zrejmé, že súd prvej inštancie je v danom prípade

dostatočne „aktívny“, o čom svedčia viaceré úkony, avšak tieto úkony nemožno považovať za dostatočne efektívne a účinné...».

4. Podľa sťažovateľky okresný súd v napadnutom konaní dvakrát „*absolútne neefektívne resp. dokonca nezákonne*“ prerušil konanie. Prvé uznesenie o prerušení konania vydal okresný súd z dôvodu, že v tom čase prebiehalo súvisiace konanie na inom súde prvej inštancie, v ktorom sa žalobca domáhal proti sťažovateľke vyslovenia neúčinnosti dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok, medzi ktoré patria i pohľadávky, ktoré sú i predmetom napadnutého konania. Sťažovateľka už v odpore podanom proti platobnému rozkazu podala argumenty v prospech dôvodnej námietky litispendencie a navrhla okresnému súdu, aby bez nariadenia súdneho pojednávania rozhodol, že konanie zastavuje pre neodstrániteľnú prekážku konania. Okresný súd však namiesto zastavenia konania „*rozhodol absolútne neefektívne, ba dokonca nezákonne*“ o prerušení konania, a to až do právoplatného skončenia súvisiaceho konania na Okresnom súde Trnava. Podľa sťažovateľky jej argumenty sa ukázali ako opodstatnené, keď napokon okresný súd uznesením z 10. januára 2020 napadnuté konanie zastavil pre prekážku *res iudicata*.

Sťažovateľka namieta aj efektívnosť druhého prerušenia konania, pretože okresný súd mal vedomosť o právoplatnom skončení súvisiaceho konania, ktoré bolo dôvodom prvého prerušenia konania, a teda okresný súd mal konanie už vtedy zastaviť z dôvodu prekážky *res iudicata*, „*a nie opätovne prerušovať konanie z dôvodu podania dovolania v konaní na Okresnom súde Trnava pod spis. zn. 25Cbi/23/2014, keďže podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku môže zvrátiť právoplatným rozsudkom nastolený právny stav iba výnimočne*“ .

Celková doba „*prvého prerušenia konania..., t. j. od 30.06.2016 do 28.11.2017, je 1 rok a 4 mesiace a 28 dní, a celková doba druhého prerušenia konania..., t. j. od 21.06.2018 do 24.01.2019, je 7 mesiacov a 3 dni. Celková doba prvého prerušenia a druhého prerušenia konania na Okresnom súde Senica pod spis. zn. 5Cb/33/2015 je 2 roky. Táto doba predstavuje zbytočné prietahy v konaní... vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, na základe ktorých súd prvej inštancie konal neefektívne, keď prerušoval konanie.*“ .

5. Sťažovateľka zároveň argumentuje, že uznesením o zastavení konania z 10. januára 2020 z dôvodu prekážky *res iudicata* okresný súd preukázal neefektívnosť svojho postupu, keď prerušoval konanie, ktoré mal už dávno zastaviť z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania, a to prekážky prv začatého konania (prekážky litispendencie) pred prvým prerušením konania, a z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania, a to prekážky už právoplatne rozhodnutej veci (prekážky *res iudicata*) pred druhým prerušením konania. Podľa jej názoru by mal ústavný súd vziať do úvahy aj skutočnosť, že tento neistý stav, v ktorom sa sťažovateľka nachádza „z dôvodu neefektívnej činnosti súdu prvej inštancie viac ako 4 roky a 8 mesiacov, má ďalej značný dopad aj na ekonomickú situáciu sťažovateľky, keďže sťažovateľka je v danom súdnom konaní zastúpená erudovanou advokátskou kanceláriou... dĺžka súdneho konania má značný dopad aj na výšku trov právneho zastúpenia a preto sťažovateľka má za to, že súd prvej inštancie... súčasne spôsobil, že týmto svojim vedením súdneho konania značným spôsobom neprimerane zaťažil sťažovateľku, keďže právne zastúpenie si vyžaduje značné finančné náklady.

Preto podľa názoru sťažovateľky je podaná ústavná sťažnosť v celom rozsahu dôvodná nielen vo vzťahu ku konštatovaniu, že právo sťažovateľky na prerokovanie veci v primeranej lehote bolo porušené, ale rovnako tak podľa názoru sťažovateľky je podaná ústavná sťažnosť dôvodná aj v časti týkajúcej sa priznania primeraného finančného zadosťučinenia.“

6. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, konaním a postupom Okresného súdu Senica v súdnom konaní vedenom pod spis. zn. 5Cb/33/2015 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Senica, aby v konaní vedenom pod spis. zn. 5Cb/33/2015 konal bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie vo výške 6.000 EUR, ktoré je Okresný súd Senica povinný uhradiť sťažovateľke do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Senica je povinný nahradiť sťažovateľke náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, a to vo výške 675,43 € na bankový účet právneho zástupcu sťažovateľky do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných priet'ahov...

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

14. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Hlavnou námietkou sťažovateľky, od ktorej odvíja porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 charty, je, že okresný súd v napadnutom konaní bol zjavne neefektívny, pretože prerušením konania spôsobil zbytočné prietahy v konaní.

16. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

17. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že prerušením konania došlo k zbytočným prietahom v napadnutom konaní pred okresným súdom, ústavný súd uvádza, že čl. 48 ods. 2 ústavy upravuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. V každom súdnom konaní dochádza hneď od začatia konania sprvoti k opodstatneným „prietahom“, resp. vhodnejšie je hovoriť o plynutí času/lehoty. Opakom zbytočných prietáhov je potom rozhodovanie v primeranej lehote, pričom tu možno odkázať na znenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý pojednáva o práve na prerokovanie veci v primeranej lehote. Rozhodovanie v primeranej lehote znamená, že čas rozhodovania prirodzene plynie a nemožno považovať za neprimerané (resp. za zbytočné prietahy – slovami ústavy) také úkony súdu, ktoré sú potrebné na spravodlivé rozhodnutie veci (pojednávanie, vykonanie dôkazov a pod.) alebo s ktorými právny predpis vyslovene počíta ako s povinnými úkonmi súdu počas konania (doručovanie žaloby protistrane a pod.) (napr. II. ÚS 432/2017, II. ÚS 199/2019).

18. Článok 48 ods. 2 ústavy je preto potrebné vykladať aj v súvislosti s ostatnými článkami ústavy a je potrebné nazrieť aj do procesnoprávných noriem upravujúcich postup súdov v civilnom súdnom konaní.

19. Podľa § 164 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

20. K fakultatívnemu rozhodnutiu o prerušení konania podľa § 164 CSP je potrebné uviesť, že pôjde o otázky, ktoré by súd mohol sám vyriešiť ako prejudiciálne (pozri § 194 CSP). Je však na vôli konajúceho súdu, či tak urobí alebo či počká na vyriešenie otázky v súdnom alebo správnom konaní, ak takéto konanie už prebieha, alebo môže dať na takéto konanie aj sám podnet a následne konanie preruší.

21. Konajúci súd si pri fakultatívnom prerušení konania však musí uviesť a najmä zvážiť, či prerušenie konania prispeje (alebo je dokonca predpokladom) k spravodlivému rozhodnutiu vo veci (t. j. k naplneniu dikcie čl. 46 ods. 1 ústavy) a tento dôvod prerušenia konania tak preváži nad záujmom na postupe bez zbytočných prieťahov, ktorý je rozhodnutím o prerušení konania dotknutý. Pri fakultatívnom prerušení konania (na rozdiel od obligatórneho podľa § 162 CSP) je to práve konajúci súd, ktorý vyvažuje jednotlivé záujmy stojace pri prerušení konania proti sebe – záujem na spravodlivom rozhodnutí veci a záujem na konaní bez zbytočných prieťahov. Vyváženie stretu týchto záujmov v prospech záujmu na spravodlivom rozhodnutí veci pretavené do rozhodnutia o prerušení konania musí byť v prípade fakultatívneho prerušenia konania riadne zdôvodnené v odôvodnení rozhodnutia, ktorým sa konanie prerušuje.

22. Teda samotný Civilný sporový poriadok počíta s takým „priet'ahom“ v konaní spočívajúcom v možnom prerušení konania s cieľom vyriešiť otázku, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takýto „priet'ah“, resp. odôvodnenú realizáciu takého fakultatívneho úkonu konajúceho súdu podľa § 164 CSP, nemožno potom považovať za zbytočný, ale za zákonom predpokladaný a v prípade riadneho odôvodnenia jeho realizácie neporušujúci právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 ods. 1 charty.

23. Prevedené na skutkový a právny stav v sťažovateľkinej veci, ústavný súd hodnotí argumentáciu okresného súdu, ktorou odôvodnil prerušenie konania do právoplatného skončenia súvisiaceho konania, resp. právoplatného skončenia dovolacieho konania v súvisiacom konaní, za ústavne akceptovateľnú a neporušujúcu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a na prejednanie veci v primeranej lehote.

24. Okresný súd učinil rozhodnutie prerušiť napadnuté konanie v záujme dosiahnutia čo najspravodlivejšieho meritórneho rozhodnutia a z odôvodnenia oboch uznesení o prerušení konania nemožno vyčítať arbitrárny prístup okresného súdu. Tieto závery okresného súdu ústavný súd pokladá za dôveryhodné, zrozumiteľné a ústavne korektné.

25. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posudzuje, či táto je/nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. ÚS 59/2019).

26. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, I. ÚS 5/2020).

27. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Ústavný súd nad rámec k veci poznamenáva, že špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je rovnako úlohou všetkých orgánov verejnej moci, predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

29. Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má sťažovateľ v okolnostiach danej

veci právo podľa zákona o súdoch, t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu, alebo preukázanie, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Na požiadavke využitia prostriedkov nápravy v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch na orgáne štátnej správy dotknutého súdu ústavný súd v zásade netrvá v prípadoch, keď dĺžka namietaného konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola už *prima facie* zjavne neprimeraná, čo však v konkrétnych okolnostiach danej veci nemožno podľa jeho názoru bez ďalšieho konštatovať.

30. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti sama uviedla, že nepodala sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu podľa zákona o súdoch z dôvodu, že by sa to «*v danom prípade celkom „minulo“ účinkom, keďže je zrejmé, že súd prvej inštancie je v danom prípade dostatočne „aktívny“, o čom svedčia viaceré úkony, avšak tieto úkony nemožno považovať za dostatočne efektívne a účinné...*». Ústavný súd konštatuje, že argumenty sťažovateľky týkajúce sa nevyžitia sťažnosti podľa § 62 zákona o súdoch sú zavádzajúce a účelové.

31. V konaní pred ústavným súdom o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, vychádzajúc aj z judikatúry ESĽP (napr. Ištván, Ištvánová proti Slovenskej republike, rozsudok ESĽP z 12. 6. 2012, sťažnosť č. 30189/07, ods. 76), je pre posudzovanie podmienok prijateľnosti ústavnej sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozhodujúca vnútroštátna úprava, konkrétne § 132 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde.

32. Sťažovateľka nevyužila pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu účinný právny prostriedok nápravy proti porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a nepreukázala, že uvedenú podmienku nesplnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Na základe uvedeného mohol ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietnuť aj z dôvodu neprípustnosti.

33. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej požiadavkami uvedenými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu